

Samtale

Samtale mellom Aud Bækkelund og formidler i Kabuso, Karen Noer Korssjøen, februar 2019

Hvordan vokser et nytt verk fram? Begynner du med et materiale, en teknikk, en ide, eller starter det et helt annet sted?

Å komme i gang med nye arbeid kan være vanskelig. Det er kanskje fordi jeg ikke har et fast system, og startfasen føles ofte litt frustrerende og kaotisk. Jeg er alltid ute etter noe jeg ikke har tenkt ferdig på forhånd og har et ønske om at arbeidene skal kunne overraske både meg selv og andre. Av og til er det ting og materialer som inspirerer. Når jeg står fast kan jeg begynne å rydde i atelieret og da kommer ideene i møte med gjenstandene eller tekstilene. Men det kan også være resultat av noe jeg er interessert i eller opplever. Arbeidene *Ferd* og *Sesongmessige vandringer* er en konsekvens av seilasene de siste fire somrene, som har ført til mange fine opplevelser langs den norske, svenske og finske kysten. Folk som ikke segler tror kanskje det er kjedelig og lite aktivitet ombord, men det kan til tider bli ganske travelt å følge med på navigeringen mellom øyer, steiner og skjær, og samtidig prøve å få mest mulig ut av vind og segl. GPS-sporene fra seilasen lå i iPad'en og var en tynn svingende eller sikksakk strek i det blå karthavet på skjermen, som ga meg ideen til at dette kunne jeg sy. Det ble til det bølgende arbeidet *Ferd*.

Du benytter deg en del av gjenbruk. Hvor finner du de ulike gjenstandene?

Vi er omgitt av et utrolig mangfold av ting, og siden jeg aldri helt kan vite hva jeg får bruk for rundt neste sving blir en god del lagret. Selv om jeg prøver å være streng med meg selv, er jeg nok en liten samler. Arbeidet *Hverdagens logikk* består av livets skrot, et fyrtårn eller skjelett av ting og tang som vi kan støtte oss til i hverdagen. Det gamle kjøkkenbordet vårt er fundament, ellers er det gjenstander fra krokene i atelieret, noe fra bruktbutikken eller spesielle ting venner har kommet med. Og så er det alle bøkene. Jeg er glad i bøker. Noen få leses flere ganger, mens andre blir til litt dårlig samvittighet, de jeg burde ha lest. Tårnet inneholder mye, og mere kunne vært fylt på. Hverdagen og livet er et uferdig prosjekt, heldigvis.

I arbeidet *Sesongmessige vandringer* bruker jeg linoleumsgulvet vi har tråkket på i 20 år. Vi skulle bygge om hjemme og gulvleggerne rev opp det gamle gulvet i strimler og ville kaste det. Nei, det satt litt langt inne. Jeg kunne ikke kaste det. Det skulle vise seg å bli utgangspunktet for materialvalg og delvis styrende for utformingen av arbeidet *Sesongmessige vandringer*. Jeg leter høyt og lavt etter materialer som kan kombineres. Et uåpnet flyttelass viste seg å inneholde garn jeg fikk fra Trengereid fabrikker i studietida. Her fant jeg litt tilfeldig viskosegarn med farger som passet godt til linoleumen.

Ligger det en form for samfunnskritikk i det at du i så stor grad benytter deg av gjenbruk?

Jo, det ligger kanskje under. Jeg mener forbruket må ned, men vil ikke moralisere over andre. I vår overflodsverden gir det meg en ekstra glede å gjenbruke ting etter tidligere generasjoner eller nyere ting som andre har kvittet seg med. Ingen materialer er nøytrale, ikke engang bronse eller oljemaling. For meg har materialvalget stor betydning og jeg fascineres ofte av ting fra hverdagen og livet, det som andre kan velge bort eller kaste. Slike materialer tilfører arbeidene noe ekstra, en lading eller ambivalens som blir en viktig del av helheten.

Hvordan har du jobba med utstillingsrommet i Kabuso?

Det er et spesielt rom, et rom det var vanskelig å være likegyldig til. Her måtte jeg ta stilling å gjøre noen bevisste valg. Rommet er langt og smalt med en perspektivvirkning hvor forsvinningspunktet kanskje ligger et sted på parkeringsplassen utenfor vinduet. Jeg har prøvd å understreke det som er spesielt og jobbe på lag med rommet og ikke mot det. Jeg har derfor vektlagt det lange strekket hvor takhøyden minker, med det fragmenterte arbeidet *Sesongmessige vandringer*, som går som små bindestreker nedover hele langveggen. I tillegg valgte jeg å plassere det høyeste arbeidet, fyrtårnet *Hverdagens logikk*, i den enden av rommet hvor taket er lavest.

Titlene til verka er poetiske, men føles også viktige. Hvilken rolle spiller titlene for deg?

Titlene er viktige for meg og jeg bruker ganske mye tid på det. Arbeidet er ikke avsluttet før tittelen er på plass. Jeg prøver å tilføre noe annet, noe mer enn det første som faller en inn når en ser verket, gi det litt vinger eller noe overraskende. Etterpå er det opp til deg som publikum å spinne videre.